

Genstilling til den høitærede Minister, og jeg skal avente hans Svar. — Med Hensyn til Vestindien findes der under Nr. 14 i Betænkningen en Bemærkning ligeledes af hele Udvalget, som gaar ud paa, at Udvalget ikke kan erkjende, at Kolonialloven af 27de November 1863, særlig dens § 57, giver Bemyndigelse for Ministeren til at dække Kolonialkassernes Underbalance, saaledes som sket er i de senere Aar. Denne Sag har en kort Historie i nogle faa Ord, som findes refererede i den Betænkning, Finantsudvalget afgav over det Forslag til Lov om den vestindiske Kolonialkassens Fritagelse for Udredelse af Bidrag til Statens almindelige Forpligtigheder, der var henbist til Finantsudvalget ifjor. I denne Betænkning findes det oplyst, at fra 1875 til 1882 var Statens Tilgodehaveride hos den vestindiske Kolonialkasse i løbende Versur stegen fra 232,000 Kr. til 1,452,000 Kr. Denne Stigning bliver ved, og Regnskabet for iaar ophjser igjen en Forøgelse af den saaledes stiftede Gjæld med omtrent 100,000 Kr. Den høitærede Minister har ogsaa selv vedkjendt sig, at han har fulgt denne Fremgangsmaade, fordi han ikke har faaet den nødvendige Bevilling til Afholdelse af militære Udgifter paa Verne. Det er altsaa en stadig Post, der vil komme igjen og stadig stige, saalænge Verne vedblive at have Militær, hvilket de jo neppe kommer fra. Den Passus af § 57 i Kolonialloven, som staar i Forbindelse hermed, lyder saaledes: „De for Kolonierne fornødne Udgifter i Moderlandet er Finantsministeren bemyndiget til fremdeles at lade udbetale af Statskassen som Versurudgifter imod behørig Afregning med Kolonialkassen.“ Denne behøvrige Afregning er naturligvis at forstaa som en aarlig Afregning, og den har jo slet ikke fundet Sted. Jeg antager ikke, at den høitærede Minister vil paastaa, at han ved Kolonialloven er bemyndiget til at gjøre disse Udbetalinger eller lade disse Summer staa, som han har gjort. Men i ethvert Tilfælde er Udvalget enig om, at Ministeren savner denne Bemyndigelse, og som Udvalget er enig derom, tør jeg ogsaa sige, at det er enig om, at Ministeren er forpligtet til at søge denne Bemyndigelse og, naar han ikke faar den, da at høre op med Udbetalingen. Jeg antager, at jeg ikke overskrider den Bemyndigelse, jeg har til at sige dette. Skulde jeg tage feil, maa jo Mindretallets Ordfører referere sig for sit Vedkommende. Jeg lægger i dette Dieblisk ikke Videre ind deri, end hvad der logisk ligger dert, og jeg skal heller ikke gaa nærmere ind paa Sagen, førend jeg har hørt den høitærede Ministers Udtalelser.

Thomsen: Af alle disse smaa Punkter, som Vædringsforslagene til § 2 omhandle, kan jeg jo behandle Vædringsforslaget under Nr. 2 meget kort, idet jeg kan henvise til de Udtalelser, som jeg fremsatte paa et Mindretallets Begne, den Gang Kultusministeriets Budget var under Forhandling. Jeg tillod mig den Gang at udhæve, at det efter min Opfattelse var af stor Betydning i sanitær Henseende for Befolkningen, navnlig den fattige Del af den, at man skred til Opførelse af Sigapeller, og at jeg fandt det aldeles rigtigt, at Staten gif i Spidsen i denne Henseende. Spørgsmaalet er imidlertid afgjort ved de Afstemninger, der have fundet Sted, saa at det ikke kan nytte noget at optage en Debat derom. Skulde der imidlertid i de Udtalelser, der nu ere fremkomne fra den ærede Ordførers Side, ligge Noget, der kunde aabne en Mulighed for, at man kunde enes om et mindre Tilskud fra Statens Side til saadanne Lighuse under Forudsætning af, at der ogsaa blev givet Tilskud fra Kommunernes Side, saa var det jo Noget, man kunde ønske optaget til Forhandling mellem 2den og 3die Behandling. — Vi have ikke villet gaa med til disse forskjellige Regtelsers vedrørende Boliger for Opsynsmænd under Skovdistrikterne. Den ærede Ordfører begrundede det af ham fremsatte Forslag til at negte disse Bevillinger i den store Medgang i Overstuddet af Skovene, som havde fundet Sted i de senere Aar. Jeg skal naturligvis ikke gaa ind paa saa specielle Forhold, som ere mig fuldstændig ukjendte, nemlig vedrørende Bladforholdene og Bekjendtgørelserne i Bladene; thi derom ved jeg Intet; men jeg kan ikke se, at der ved et daarlign Tilshyn af Skovene kan vindes Noget i Retning af at tilvejebringe et større Overstud. Tværtimod, jo bedre man gjør Opsynet, desto mere Udbygning er der til, at Skovenes Indtægt kan forøges, og derfor finder jeg det meget naturligt, at man for Bornholms Vedkommende, hvor Skovdistrikterne have 4,430 Tdr. Land, hvoraf ikke mindre end 3,200 Td. ere under Kultur, og 1,500 Td. ere bevoxede med høi Skov, hvorpaa der aarlig er en betydelig Hugst, forlanger en Opsynsmænd til. Det synes at være et uoverkommeligt Arbejde for en enkelt Mand, og det turde vistnok ogsaa være i Statskassens Interesse ikke at forsømme Noget med Hensyn til at give det nødvendige Opsynspersonale. Jeg skjønner iøvrigt ikke rettere, end at en Del af de forlangte Bevillinger til Opførelse af Skovløberboliger og Hegnshuse virkelig maa siges at være paatrængende; thi det er oplyst, at der paa